

FOTÓMATON

Monológ-autopszia két félidőben, 9 képben
*(ez önfényképező gépet jelent)

Irta: Ott Gustavo
Fordította spanyolból: Fenjves János

Gustavo Ott
gustavott@yahoo.com
www.gustavoott.com.ar
SGAE-
Sociedad General de Autores de España
Nro. 64171

Szereplők:

Alexandro, fiatal labdarúgó

Fernanda, az unokahúga

Carlos, “a párizsi bolond” a nagybátja

Fernando, a testvére *(az anarchikus)*

Fernandó édesapja

A Boncoló orvos

A Beszélő hangja

(Egy és ugyanaz a színész játsza az összes szerepet)

Első félidő első kép:

Egy vetítő mutatja nagy betűkkel a címet: “Fotomaton”

Fűtyszó hallatszik jelezve az első félidő kezdetét

Világítás: egy kórházi autopszia terem.

A terem közepén egy hordágy, letakart hullával.

Ebben a pillanatban belép Alexandró, futbalista a Vasas csapat uniformisában, igen szomorúan.

Alexandró: (Látván a letakart hullát, nem hozzáérve.)

Ki látott már ilyet? A hullát ideszállították ma délelőtt. És a boncoló orvosnak még este nyolckor, híre sincs!

Ilyen fiatal. Ilyen szép. Tele étellel. Tehetséges. És most itt vagyunk. Itt vagyunk.

Ki fogja a hullát a boncteremből elvinni?

Nem. Nincs itt semmi probléma. Mindannyian itt lesznek.

Mert az én családomban ha halott van, az az ünnep.

Az én családom csak akkor fejezi ki a szeretetét valaki iránt, amikor már elhagyta a földi ittlétet. Amíg élte, nem tudhattad, hogy mit éreznek irántad. Hogy Alfonzina néni tisztelt, hogy Orlanda tanti nem igazán hitte hogy randa vagy mikor csunyának nevezett, vagy amikor Dorottya nem is gondolta komolyan amikor csavargónak, bitangnak, liliumtiprónak nevezett, hisz ez a módja a családban a szeretet kifejezésének.

A gyűlölet. Nálunk a gyűlölet, az a szeretet.

Tizenhét nagynénim van, majdnem ötven unokatestvérrel és huszonegy unokanővérrel. Csak ezek akik számítanak a mi családukban: a lányok.

(Megindítja a vetítőt a diaposzitivékkal. A vetített képek Alexandrót mutatják amint némely nagynénikét megszemélyesíti.)

Biztos itt lesznek a halottért. Valéri unokahúg *(levetti)*, Ramona *(levetíti)*, a bolond Alexandra *(levetíti)*, nem, ez az én muterom *(levetítiti)*, Okey ez a bolond, Sára *(levetíti)*,

itt az öcsém az anarchista, talán eljön Carlos bácsi is New Yorkból, az ilyet nem hagy ki.
A másik nagynénik is akik megléptek Ausztriába hogy németül tanuljanak, aztán soha sem jöttek vissza. *(képek néikkel kis dirndlis gyerekekkel körülvéve.)*

A papám, a kedvencem, is biztos itt lesz. *(nem jön ki a dia. Fehéren marad.)*

Elvesztettem a fényképét. Na de mindegy. Ő szereti az ilyen zene-bonát..
(A hordágy megvilágítva, felemeli a lepedőt és nézi.)

Bár már jönne valaki, mert már egészen elfehéredtem.

De bocsánat: maguk talán nem is tudják de.... ez itt én vagyok.

Ma, vasárnap délelőtt lelöttek.

(Bemutatja a hatalmas lyukat a hátában)

Mikor rohantam a labdával a kapu felé.. Pum.

Ez a randa lyuk a hátamban. Hogy fáj-e?

Nem , barátocskám nem fáj. Csiklandozott. Bizsegett.

Nem látod hogy röhögök?

Na jó, amig megjön ez a szemét boncoló orvos elmesélem a fotomaton és a családjá történetét..

Első félidő, második kép:

A speaker izgatott hangja: Az első félidő hatodik percében..... hatalmasn belerugtak a.....

Diapozitívek Alexandróról futbalista uniformisban. A képek egy fotómatonban készültek. Alexandró annyira meglegedett a saját képeivel, hogy progreszív leveti az uniformisát, Diapozitív ing nélkül. Diapozitív nadrág nélkül. Dia cipő nélkül. Mikor oda kerülne a sor hogy teljesen meztelenül lássuk, belép Alexa

(Beszélve egy barátnőjéhez):

Megállás, sztop, ez én vagyok. Na jó én és a barátnóm. Köszönöm hogy elkisértél kispofám *(beszél a láthatatlan barátnőjével)*

Te tudod kispajtás hogy milyen erős hatással van rám a halál! Az orvos egyenesen eltiltott tőle. Nekem - semmi halál vagy más ilyen undorító dolgok. Dehát a halott az unokatestvérem, kis pajtás, micsoda pech.

Mikor utóljára láttam, az a futbalpályán volt.

Biz Isten! Ha nem is hiszed , én , Alexa, a **futbalpályán!** Mit szólsz ehez?

Az úgy volt, hogy egy nap amikor Julia meglátogatott New Yorkból jövet, nem “Julia”, Dzsulia in English please, - emlékszel a Julia akivel együtt hajózártam a Földközi Tengeren, tudod ez a szuperdelikált csaj a Fifth Avenueről, megjelenik itt, mint szuperzöld ekologista mert a “természetet” akarja csodálni. Tudod a természetet a Tiszával, a vadnyullal, a foglyokkal, a hársfaerdővel. a Ferihegyen megjőve az első kérdése:

“and where are the fácánsz?”

Én kispajtás, ideám sincs. Semmi fogalmam.

Mondd, Te tudod?

(a közönséghez fordulva kérdeztén):

De tényleg hol a fenében vannak? Én soha sem láttam. **ÉS MI TULAJDONKÉPEN A FÁCÁN?**

Mert nekem drágám ezt senki sem mondta, sem az iskolában, sem sehol.

Mondom: talán az akváriumokban. Na de hol vannak az akváriumok ebben az országban?

Mit tudom én. Na de a Julia akarja a lokál kulórt, csak inzisztál “ponty, vadló, fácán csikós, kürt, Hortobágy.” És én aki csak az amerikai kábelt nézem, preszókba járok ahol 57.4 százalék english-t beszélnek, mit mutatok ennek a kurvácskának ebben a mizerábilis országban? Mit?

A Balaton. Az egyedüli ami ér valamit itt és az sem nagy dolog. És micsoda szégyen mikor a Dzsulia látja a szétlőtt, lyukacsos angyalföldi népházakat! ÉN leginkább röhögni akartam! Komolyan mondom neked úgy éreztem magam... íígy. És a Julia mindent fényképezni akar, úgy hogy mikor a népházakat akarta klikkelni elébe ugrottam és bocsánatot kértem.

(Dia ami bemutatja Alexát, bocsánatot kérve a fényképezőgéptől. Háttérben rossz népházak)

Én beadtam, hogy ezek már holnap itt sem lesznek. Ezek olyan izé, ideiglenesek. Így volt pajtás. Yes indeed.

Nem hiszem hogy ő elhitte nekem, de én igen. Elhitettem magammal. Elképzelttem hogy éjjel jönnek a traktorok, elviszik ezt a sok piszkot meg a külvárosokat és beültetik fenyőkkel. Képzeld, Pest, körülvéve fenyvesekkel!

Mert ez a város nem csunya , ami a baj, hogy tele van SZEGÉNYEKKEL.

Nem, pajtás, nekem senkivel szemben sincs előítéletem, nem vagyok egyáltalán rasszista de ezek a koszos szegények sok pénzembe kerülnek, nekem is meg a társadalomnak.

Mert nekem drágám az életfilozófiám egyszerű: ha nem tudnak megélni, hát... haljanak meg. De nekem ne rondítsák be ezt a várost. Aki csunya, annak nem lehet igaza.

És ekkor az exbarátomnak támadt az a halott ötlete hogy a Dzsuliának tetszhet a foci. Az is egy olyan primitív, visszamaradt, vad sport. Gondoltam, akkor ha hazajövünk a népházak ablakai kivilágítva úgy néznek majd ki mint a csillagok. Hát mondom rendben, azaz Aukéj. Very american.

Tehát elmegyünk a stadiónba, én a föld alá akartam bújni... Te el ne meséld a többieknek hogy én a stadiónba voltam... soha se beszélnének velem többé...

Én elájulok, mikor ezt a csöcseléket látom. Tudod, én szabadgondolkodó vagyok, de itt van ez a szemét tömeg szendvicseket, virstlit zabálva, sörösüvegekkel. Mint az állatok.

Mikor aztán a laudszpiker bemondja a játékosok neveit, mondja az exbarátom, mikor halja ugyanazt a nevet: “Te Alexa, ez nem a te unokatestvéred?”

Drágám, kívántam volna, hogy a földöntúliak örökre vigyenek el és a Plutónon temessenek el. Egy focista unokatestvér? Micsoda szégyen!

És döftinek a Vasassal. El akartam olvadni mint a viasz. És csúcsul, háromszor odapasztolták neki a labdát, mintha nem is látta volna, úgy elluftolta.

Az igazság hogy az alak nevetséges és persze az egész tömeg tudja hogy az ÉN unokatestvérem! Százszor is öngyilkos akartam lenni.

Akkor körülvettek ezek az alakok és az exem mintha mindegyiket ismerte volna. Én az ájulás pontján.

Mondom neked, teljes link dré, mert legfeljebb az exbarátom ha egyszer - kétszer láthatta őket, úgy viselkedett mintha a legjobb haverjei lettek volna.. Na meg az exem ekkor teljesen átváltozott. Mintha otthon érezte volna magát ebben a miliőben. Körülvéve ezzel a személlyel, sört, képzeld sört zaufoltak , én meg majd megalok!

Ekkor a speaker hangja: "lerugták!! Tizenegyess!! Penál.....).

Mit akar Isten? Az öcskös áll oda a labdát berügni az üres kapuba. Hátrament. Nekifutott. És puff! Két fényképésznek eltörte a kapu melletti fényképezőgépét...Én meg a föld alá süllyedek.

(Mintha felismert volna vakit a nézőtéren):

Irma... Te vagy az? Az istenért el ne mondd senkinek hogy a futbalmeccsen láttál.....

Esküszöm drágám, soha többé nem kötöm magamat egy ilyen tipushoz, aki a focit szereti. Soha, soha! És add hozzá hogy a Dzsulia ide-oda fényképez! Még a sörárusról is és még hozzá is mert nyulni! Brrrr.

Én az undortól majdnem hányok. Akkor azután mikor kifele megyünk a félidőben mondja az exem: "Gyerünk le az öltözőbe, hogy megismerjük az unokatestvéredet" Én hiába: " éhes vagyok, fájom, most jön az epilepsziás rohamom, gyomorrákom van." Lemegyünk abba a piszkos öltözőbe. Tele nyálas kövérrel. Nem, nem vagyok rasszista, de mind sötét és kellemetlen alak volt. És akkor előkerült az unokaöcskös. Ez, aki most itt feszes. Átkarolt és megölelt, én meg elkezdtem pityeregni. Ő azt hitte hogy örömben. Én meg érezve az izzadságbűzt, elbögtem magam. Képzeld: zokogtam. Bár a föld nyelt volna el vagy vittek volna egy más galaxiába.

Mert OK, az unokaöcsém focista, na de akkor az Arsenalal a Juventuszal, a Real Madriddal de nem egy ilyen visszamaradt országban, ahonnan soha nem hívták sehová. Egy Aborigén.

Végül mégis elbucúzhattunk. Csao.

Vissza szállítottuk a Dzsuliát a Hautelbe, mondtam az exbarátomnak hogy nem akarom soha többé látni az életemben. Hát csak nem gondolod hogy összeszűrök valakivel aki futbalra visz? Ez aztán igazán elég ok szakításra.

Ez volt az utolsó alkalom hogy láttam az öcsköst. *(Szünet.)*

Mi amit kérdezel? Mikor? Mik voltak az utolsó szavai?

Igazán nem emlékszem, drágám. *(Szünet. Nézi a hordágyat.)*

Mit akarsz tőlem? Te tudod hogy semmire soha sem emlékszem. Még arra sem amit én vagy te mondtunk. Azt is elfelejtettem, hogy TÉGED hogy hívnak.

De, mondd, tényleg jó volna ha visszaemlékeznék, mik is voltak az utolsó szavak? Végül is alaposan meghalt. Na nem?

Na és mondd már hogy mondott valami transzendentálist, aminek most metafizikai pszichológiai, kozmetikai értelme volna. Nem az a kozmetika, az arckifestés, hanem a kozmetika a kozmosz. Látod milyen hülye, dumb, vagy te?

Iííígen! Most már emlékszem!

Az utolsó szavai mélységesen mélyek voltak. A pasas sokáig a szemembe nézet és akkor kijelentette teljes őszinteséggel: “**kispajtás micsoda jó kerek segged van**”.

Mit szólsz, micsoda mély gondolatok!!!

Első félidő, harmadik kép

(A speaker hangja: 26-ik perc. Sárga karton a Juhásznak.....)

Párizsi diaposzítívek és Carlos-Alexandró ferihegyi megérkezése Budapestre.)

(Carlos-Alexandró hangja messziről:)

Tizenöt éve mentem el innen. Valóban látható, hogy minden mennyire megváltozott! Minden, más lett. Az emberek, a házak az utcák. Minden most igazán más.

(Belép igen elegánsan, virággal a gomblyúkbán)

Jó napot. Ez a hallotasház kérem? Jöttem az unokaöcsém holttestéért. Bocsánat, de itt tartják Alexandrót? Én vagyok a Carlos, a nagybátja PÁRIZSBÓL.

Igen. “Az a PÁRIZSI bolond”. Na de a család soha sem mond jót arról aki távol van. A barátok sem mondanak jót, de valahol megállnak kérem. Nekik nincs teljes információjuk.

De a család? A családnak jobban kellene tudnia. Attól a naptól, mikor öt éves korodban ráolvasztottad a rágógumit a szőnyegre, egész addig amíg felfedezték, hogy nekem nem a nők tetszenek. Nem tudom, mi a baj a mi családukkal. Talán túl sok mozi néznek, nem tudnak mit kezdjenek magukkal hétvégeken. Túl keveset sírunk, na meg macskáink sincsenek.

Ah! A lányok! Hát nekem aztán nem tetszenek. Mondjuk hogy én technikailag az vagyok: buzi. Tudományos nyelven: ho-mo-szekszuá-lis. Ez így elegánsabb. Hogy nem úgy nézek ki?

(más személlyel beszélgetve)

Mit képzelsz? Egy tollas kalapot, szoknyát szipkás cigarettát? Sajnálom. Soha nem szerettem a sztereótipusokat.

Várj... nem kell hogy így beszélj velem. Te, nem vagy a típusom. Csak azért mert ...izé vagyok, nem jelenti azt hogy mindenki után futok akinek három lába van. Várj, várj... Tudnom kell hogy hol van az unokaöcs (szünet). Mondták hogy minden más, minden itt megváltozott..

(valakikhez odaszól)

Mondja, nem tudja hogy hol van az unokaöcsém? *(megtalálja.)* Igen sajnálatos. Ilyen fiatalon. Én ki vagyok? A Carlos bácsi vagyok. “a bolond, Párizsból”. Most érkeztem.

Egyenesen a reptérről a hallotasházba. Már mondták ott is hogy itt minden megváltozott. És így igaz kérem. A város, az emberek, minden.

Párizsból jövök. Ott élek tizenöt éve a Montparnasse-on. És te ki vagy? A barátnője? Mennyire sajnálom. Részvétem. Igen levert lehetsz. Nem, nem ismertem igazán jól. A nagy korkülömbőség. De nekem Alexandró mindég szimpatikus volt. Ezzel a futbal fanatizmusával, mindég reméltem hogy látni fogom az Ajax-al vagy a Juventusz-al.

Antónió fiam volt a legjobb barátja. Ezért is vagyok itt, mert éreztem hogy ővele van a helyem. Mint kisgyerekek, mindég együtt játszottak Antónióval. Jóba maradtak, ami igen ritka a mi családukban.

Az én fiam festőművész akart lenni. De a mi családukban ha nem jogot tanulsz, jobb ha a saját koponyádba lösz, vagy elmegy más országba, mint én tettem.

Alexandrónak is lehetetlené tették az életét, mert focizni akart. “Majd éhen fogsz halni”. “De legalább a Fradival játszanál, nem az VASAS-al.” De semmi. Ez volt a passziója, ezért is kellett meghalnia. Manapság, senki sem hal mag az ideáljaiért. A többség meghal, anélkül hogy bármit is tett volna az életben. Olyat amit igazán akart volna.

Nem, a fiam már nem él... Az ázsiai grippe vitte el... Igen (*halkan*) influenzában. Igen, ha mondom, nagy megfázás. Na jó, hát Szida volt. Hát igen, amikor Szidád van, az influenza ami elvisz, olyan mint egy tornádó. Ne meséld, hogy itt még azt hiszik, a szida csak a homokosokat fertőzi. Hát, látod, nem.

Nem lep meg, hogy nem tudtál róla. A mi családukban az emlékét még a gondolatok csirájából is kivetették. Amióta megfertőzték, még az arcát is kivágták a családi fényképekből. Mintha nem is létezett volna. Most persze nem is létezik. Emékszel arra sok fényképre amik félbe vannak vágva? Pontosan. Aki lemaradt, az az én fiam. Pedig kár, mert olyan szép arca volt...

(Elővesz egy kis aranyozott szelencét).

Itt hozom. Hogy a család és azok akik nem ismerték most láthassák. Habár csak hamú. És így nemigen látható milyen szép orcája is volt.

Várj, várj, maradj! Micsoda? Nem, a hamú nem ragályos. Kérlek maradj.

(Beszél valakihez)

Igen, akkortájt keményebbek voltak az emberek. Nem úgy mint ma, amikor az emberek tudják hogy miről van szó és mély részvétet éreznek.

Régebben ha az emberek tudták hogy buzi vagy, nem is beszéltek hozzád. Ha más voltál mint a többség, hát kicsúfoltak. És ha beteg lettél, jobb lett volna az öngyilkosság.

Ma minden megváltozott. Ma van segítség. Orvosság, ellátás. De télen meghalnak. A hidegtől, a széltől. Az influenza viszi el őket. A grippe na meg az egyedüllét. A nagyváros megfojtja őket. Szentestén vagy Szilveszterkor, amikor a plafont nézed a szobádban, remélvén, hogy valaki talán felhív... Valaki aki őszinte, nem tetető. De az emberek még mindég félnek hogy a betegség a dróton keresztül is fertőző lehet.

Talán valóban minden megváltozott.. Ha szidád van, minden kórház bevesz, kapsz orvosságot bármely patikában, kitart melletted a családod a végéig és barátaidá válnak.

Ma minden, minden megváltozott. Mert azelőtt ez bizony nem így volt ám.

Várj. Ne menj még. Ne hagyjál egyedül beszélni. Ne boszankodj. Hogy nem vagyok elég szórakoztató?

(Elmulik néhány másodperc. Végül talál valaki mást.)

Mint turistavezető dolgozom Párizsban. Főleg az amerikaiknak akik vásárolni jönnek. Elvezetem őket a Faubourg Saintt Honoréra, este meg szórakozni. Rendesen keresek, nincs se gondom se drága passzióim. Meg tudom vásárolni a gyógyszereimet, az AZT-t, a...

Micsoda? Igen, az AZT-t. HIV pozitív vagyok.

(szünet)

Ne vágj ilyen pofákat.

Várjál... várjál... Hát senki sem mondta meg neked hogy meg van a SZIDA vírusom? Még neked sem?

Neeem, beszéden keresztül nem ragályos. Sem nem ha ugyanazt a levegőt lélegzed be. Úgy sem, ha a kávécsészémet tartod.

(Ordit) Ne.. ne menj el. Ne hagyjál egyedül!

Tizenöt esztendő telt el és azt mondják, minden megváltozott...Ma több az információ. Igazán nem is értem, hogy a betegek miért leznek el ma is kitzsítva a családjaik által.
(Valakihez aki szól hozzá:)

Hogy a család azt akarja hogy menjek a fenébe?

Mondd meg nekik hogy ne féljenek, már is megyek. *(A holttesthez:)* Csak azért jöttem, mert úgy éreztem a fiam is itt akart volna lenni a kedvenc unokatestvérénél.
(Valamiképen odacsempészi a szelencét az urna mellé. Menőfélben van de visszafordul:)

Kérem mikor meghalok, ne modják hogy ezt a bolondot párizsból a vakbélgyulladás vitte el. Vagy hogy a párizsi metróban leszúrta egy néger.

Mondjátok meg az igazat. Hogy HIV pozitív voltam. Az ázsiai nátha vitte el, pedig enyhe tél volt.

Meg azt se mondjátok, ha itthon maradt volna tovább élhetett volna. Vagy hogy ő is elment szilveszterezni a kétezres évet várva, amikor ti itt mindannyian olyan szép gondolatokkal voltatok irántam.

És egyedül volt. Ezt mondjátok el, mert veled is előfordulhat. Igen, és ne vágj ilyen elkámpicsorodott pofát. És akkor el fogod ismerni, hogy itt semmi sem változott, hogy minden ugyanaz és hogy az emberek ma pont olyan tudatlanok mint azelőtt és ha azt hiszitek hogy jobbak, tévednek - nem azok.

Nem azok, mert én itt vagyok. És ha ez a monológ nem tetszik, ez is csak azért van, mert nem nevettem meg senkit.

(Elsötétedik. Mosolyogva ki.)

Első félidő, ötödik kép.

A Speaker hangja:

Egy-egy 42-ik perc de még sok történhetik.....

(Hallatszik a beszűrődő zene „We are the champions”. Képek Alexandróról amint a stadionban lövés által megsebesül. Képek amint elviszik a mentőautóval. Ordítás: „Anarhia, anarhia”.)

A riporter hangja:

Itt van velünk az áldozat egyik rokona. Mit érez egy ilyen nehéz pillanatban? Hol vannak a testvéred emberi jogai? Mi a véleménye, mennyire a kormánynak a felelőssége ez? Mit kellett volna a miniszternek tennie hogy ilyen esetek ne fordulhassanak többé elő?

Alexandro Anarhia:

ANARHIA!!! ANARHIA!!!! Riportereket akarok! Hol van a CNN meg a Deutsche Welle? A BBC, DEF, GHI?

Itt ni. *(Egy deklaráns pozában:)*

Nyilatkozni akarok az összes tévé állomásnak. Mert én mindegyiket nézem. Tizenöt órát nézek naponta tévé-t. kábelt, szatelitet. Emilen bejárom a világot. Öt másodperc alatt harminchét állomást látok. Esküszöm, mind mind végig tudom nézni.

Igy: klik, klik, klik. És tudom minden állomáson mit adnak. VÉGIGJÁROM AZ ÖSSZESET! Tíz másodperc alatt kétésfélszer vágignéztem az összes állomást és még két filmet is. *(A TV gépek felé)* Na mit szólnak? Mit szólnak?

Nyilatkozni akarok, mert van mondanivalóm. **Sebesség! Ez a válasz: sebesség!**

A hatalom az sebesség. A jövő: sebesség. A Dromokrácia. A sebesség ami a világot mozgatja az mindennek az értelme, a raison d’etre-je. Gyorsan járok, tehát vagyok. A gyorsaság az hatalom, a lassuság kurva proletarizmus.

Biztos, valaki maguk seggfejek között azon az állomáson látnak amit mindég bámulnak és néhány pillanatban, mikrómásodpercben kérdezgetik: „És a sebesség, mi a fenének?”

Hogy minek? Hát nem látják? **A hatalomért! A hatalomért!!** Megkaparintani a hatalmat! Értik?

És maga ott az ágyából, a kényelmes karosszékéből a tizennégyes állomást bámulva, most biztos kérdi: hogy tudnám ezt a sebességet én is megtanulni? Hogyan? Ez könnyű.

Ha sebességet akarsz akkor edzd magad, az **erőszakban**. Igen a **violenciában**. Az erőszak, a mindennapi kenyered legyen. Amitől mindenki retteg. Ami előre visz, gyorsabban. Ezt tedd. Ratatatat..

Az erőszak az az egyedüli **transzendentális forma**. Élni az élet vége után is. Annyi banalitás, annyi felelőtlenség van hogy az embernek keresnie kell valamit ami átváltja, megváltztassa kozmikus eszenciára.

És ez az erőszak. Az erőszak soha sem ostoba. És ezért kellett a testvéremnek meghalnia. Halott vagy te aki a lassúságban élsz. A gyorsaság, az élet sója. Érted? Érted már? Akarok nyilatkozni, mert van mondanivalóm.

Anarhia! Anarhia!!

Nyilatkozni akarok, mert mondanivalóm van. A testvérem temetésén le akarom szögezni, mint a család tagja és a jelenlegi nemzeti civilizáció példája, hogy a halálára szükség volt mert ő és mindannyian az erőszak gyermekei vagyunk.

Mindenki, aki ágyútöltelék, ami kiöntött vér, ami hirtelen halál, én úgy hiszem az igen jól van és szükséges a DROMOkrácia nevében. A hatalom a gyorsaság. Pffff!!!

Bár engem is valaki így kilukaszgatna, ban-ban-ban, ezrekre menő ordító néző előtt. Hogy nem lehettek ezek? Hát jó, amennyi kapható. A tény hogy a bátyám rossz focista volt a csapata sem volt jó, hogy senki sem ismerte, nem sérti meg a törvényes jogát, hogy violens halállal halhasson meg. A korunk jele.

Nyilatkozni akarok mert van mondanivalóm. Én voltam az egyetlen aki vele voltam amikor agonizált. Nem. A hátlövés nem ölte meg azonnal. Dehogy is!! Tizenégy órát tartott. És az orvosok, az ápolók könyörögtek, kerestek családtagot aki megengedett volna legalább hogy egy vesécskét adakozni.

De az egyedüli a családból aki ott volt és engedélyezhette volna a transzplantot, az én voltam. „Anarhia úr, hogy egy meghaló gyereket megmenthessünk, a tanítónak akinek egy új tüdő kellene, az ötgyermekes családapának hogy újra dolgozhasson...”

Na és én persze: Nem! **Nem! Nem!!**

Szarják össze magukat.

A testvéremhez senki se nyúljon. A sündisznónak magától is kijön a transzplantja. De az én testvéremtől, azt nem.

És ez volt a pillanat amikor kirántottam az igazolványomat! **EFEK**.

(Mutatja) Az Emberi Faj Elleni Klub. Ezt.

Anarhia...Anarhia...Anarhia...

Én tagja vagyok, sőt, elnöke az EMBERI FAJ ELLENI KLUB-nak. Mi vagyunk akik értjük, akik tudjuk... Akik felfedeztük hogy az emberi faj jelenléte a földtekén egy nagy hiba és hogy a többi álatfajt fentarthatjuk a legjobb, ha eltűnünk a föld színéről. Végezzünk az emberi fajjal!

Nem, nem akarok tömeges öngyilkosságot. Csak abbahagyatni a reprodukciót. Gyerek: nulla. Mult héten én például a feleségemnek egy vaszekatómiát ajándékoztam.

„Szevasz drágám. Van egy kis meglepetésem. Mától kezdve steril vagyok!!”

Sirt boldogságában. Két éve ő is a legnagyobb ajándékot adta, amit férfinek adhatnak: elkötötte a petevezetékét. *(Felsőhajt:)* Nagyon szeretjük egymást.

Ha minden ember ezt tenné, nyolcvan év multával az összes álatfajta kiburjánózhatna! A pingvinek, a fókák nem lennének veszélyeztetett álatfajok. Visszatérne a mamut meg sok, sok panda–medve szaladgálhatna a kőrúton mint a vadnyulak. Az atmoszféra, az ózónlyuk, nem lenne probléma.

Még tiz másodpercem van hogy elbúcsúzzak ettől a progamtól, így hát ragadják meg a tökeiket MERT ITT és MOST fogom.. a hullaház közepén, követelve a testvérem hulláját kihirdetni az EMBERI FAJ ELLENI KLUB TIZPARANCSOLATÁT!
(Aluziv diaposzitiv, minden parancsolatra.)

Egy. Haljanak meg.

Kettő. Férfiak: kötelező vaszekatómia. Nők: petevezetékét elkötni.

Három. Ne reprodukáljanak. Vágják le a farkukat.

Négy. Az orgánjaikat ne ajádékozzassák el.

Öt. Ne segítsenek.

Hat. Éljenek sebessen.

Hét. Nézzék az összes tévé álomást egyerre.

Nyolc. Imádkozzanak hogy egy szupernova törje pozdorrá a világot.

Kilenc. Segítsék az „anyaság elleni bojkot” mozgalmat.

Tiz. És amikor a hajó süljed, nyomják azt sulyukkal. Süljedjen el minnél gyorsabban.

Igy mentjük meg a pingvineket meg a fókákat!! Viszontlátásra!

(normális tónusban:)

Felvettél minden szót? Hogy néztem ki? Ugye érdekesek voltak a szavaim? Jól rögzítetted a hangot? És a film operatőr? Hé, igen, te ott, az operatőr.

Hogy nem vettél fel semmit ???

Aludtál !!!

Aludtál. te utolsó szemét gazember!

Nyilatkozni akarok!! Nyilatkozni akarok!!! Nyilatkozni!! Mert van mondanivalóm!!
Sok!!
Anarhia!!! Anarhia!!! Anarhia!!!
(*vége a félidőnek.*)

függöny.

Második félidő, első kép.

(Képek Alexandróról mint gyerek. Fényképek a távollévökről. Majd képek Idösb. Alexandróról, az apáról.)

Alexandró papa: (távolról)

.. Üres volt a repülőtér, az utcák a házak is, üres volt az ég , füst sem volt, nem voltak gyíkok, sem undorító bogarak. Talán csak egy megfulladt katona bűdös szájízzel. Egy ujságíró aki sóbálványá változott. Üresek a piacok, üresek az emberek, a tizenöt éves kislányok, a népek, az ablakok, a kocsmák. Igen még a kocsmák is! Istenem! Mi történt? Hová lett az ország?

(Megjelenik idősebbik Alexander – papa, pálinkásüveggel a kezében)

Papa:

Beültem az első repülőgépbe. Velem utazott két pap akik valami lilimotiprásba voltak belkeverve. Egy miniszter, aki ellen vád volt emelve mert magának egy Mercedest vett állampénzen. Három megvásárolt, korrupt bíró tele lóvéval, amit percekkel azelőtt inkasszálhattak. Két heroinárus, akiket rég le kellett volna csukni. Baloldali vezetők akik a szindikátusok pénzét lopták el és abból utaztak. Bankárok, fáradtak a sok pénztől a zsebükben, devizaspekulánsok, volt sikkasztó vállalati elnökök, egyetemi tanárok akik a takarékpénztárak kasszáját használták mint „privát tulajdon”, katonatisztek akik ocskavasat vásároltak mint új fegyver, művészek, kurvák, és közönséges svihákok akik ujságtulajdonosok lettek és mellékesen fegyverrel is kereskedtek. Mind kikenve, kifenne, első osztályon.

Repültek mind az űr felé, pedig ma bíróság előtt kellene állniuk és holnap bedutyizva. Teljes disznóól utazott ezen a rohadt repülőn.

Búcsuztak az országtól, még a kitüntettek is, a lehetetlen tarka-barka érmeikkel. Megkapták a száznolcvan ágyúlovést amely a földet és az eget is megrengette. Mentek külföldre magukat a földteke császárainak tartván és én is velük tartottam. Sajnálom, de ez az igazság.

Még az oxigén amit beszívtak is romlottá vált. A beszélgetéseik is irreálissak voltak. A házasságaik is halálra voltak ítélve Krisztus jövetelével, a lábuk alatt pedig még a fű is elharvadt, a művészetük hamis volt, nem is tudtunk mást mondani egymásnak mint a semmit, mert a süketnéma iskola nevelte ki az orvosokat és a művészeket, mert az ország impotensekből és gecizőkből tevődött össze és én magamat is oda soroltam akik részt vettek a még a nálamnál is gyengébbek, gyávábbak, a némák megsemmisítésében. Felszálltam a gépre, mert hittem a távolság és idő hibás teóriáiban. Felszálltam erre a

repülőre mert a csontjaimig is impregnálódtem a téves és helytelen ideákkal, a be nem vált reményekkel. Mert egy idióta voltam, mert beleszerettem az életbe amikor már halott voltam, dicsértem a világot amikor ez saját magát sem tolerálja. Vettem a repülőgépet ezen az estén, ami teljes bolondság volt. A repülőgépet, ahelyett hogy inkább a revolvért vettem volna és lelőttem volna azokat akik megérdemelték és örökké megérdemlik hogy lepuffantsuk őket.

(Kiveszi a pisztolyt és irány nélkül járkál fel és alá.)

Baszd meg!! Vettem a repülőt, mert nekem úgy tetszett! És mert szarnom kellett. Szarnom a szomorúságtól és mindenkire, magamra meg a világra. Egy randa gépet ami még késett is és én meg voltam győződve, hogy ez is a baglyok műve volt, vagy azoké akik tengerbe vesztek, vagy a kontamináció vagy Madagaszkár sziget lakóié.

És mikor az átkozott gép végül mégis felszállt, amikor elhangzottak az utolsó ünnepi búcsúszavak is a jelenlévő csontvázaktól, én tökig meg voltam izzadva. Mikor a sötétbe felszálltunk, a sötétség máig tartott, ALEX, így mondom el neked a dolgokat szemben ezzel a rohadt üveggel meg ezzel a ronda zenével.

(Szünet, igyekezik a fiának megmagyarázni:)

...Felszálltam erre a gépre hogy elszökjek hacsak egy pillanatra is, fiam, hogy ne legyél velem szemben, meghalva egy golyó által, összekaszabolva, idedobva, elfelejtve, döglegyekkel a szájadon, hogy elmondhassam neked ezt a lidércet.

Azt akarom mondani, hogy elrepültem, hogy ne keljen a temetéseden jelen lennem, ALEXANDER, drága fiam.

Mert egy gyáva kukac vagyok. Gyáva. Aki csak saját magát látja, magával törődik. És aki gyülőletesen fél és meg van rettenve ebben a városban ahol élünk.

(Félsötét) Mindezzel azt akartam mondani hogy a tolvajok, azok elmenekültek az országból, én meg elmentem mert tölled menekültem.

Magadra hagytalak. Isten veled.

(Egy lövés hallatszik.)

Második félidő, második kép.

(Diapozitívek halottakról, balesetekről, utcai erőszakról, Sok rendőrrel).

Boncoló orvos:

(egy mikrofonba beszél, az autopszia részleteit felvéve:)

Ez az autopsziai felvétel futbaljátékos Alexandó ... a vezetéknevére nem emlékszem, tudom hogy a Vasas tartaléka *(rosszakaratuan nevet)*. A Vasas.. az is egy csapat.. mert ha azt mondanád hogy a Fradi, az már igen. Csak egy halottnak jut eszébe egy ilyen csapatban játszani amit úgy hívnak hogy VASAS. Mert ha azt mondanád hogy Ferencváros, vagy csak annyit hogy Fradi, FRAAADIII, az igen, az más volna. Akkor valóban halottnak nevezném. Egy játékos, aki feladta az életét.

LÁSSUK CSAK...

Halló, halló próba, próba..

(ütögeti a mikrofont,) Jó.

Hétfégi vérengzések a fővárosban. Újra huszónhét hulla érkezett ezen a hétfégén is ebbe a szegényes rendőri halottasházba hogy mindegyik Dr. Quinci által legyen felboncolva és megvizsgálva. Mind, életerős élni akaró fiatal volt. De azonban:

(Húz egy jó slukkot az üvegből.)

AH!!!!

Itt vannak. Az én kezeim között.

Mindentazok akik hallják ezt a hangfelvételt, tudják meg, hogy azonkívül hogy ezt a dicséretreméltó foglalkozást üzem, én... én rádióbemondó is vagyok. Itt van ni, a hivatalos engedélyem. És keresem akár a legkisebb kis rádióállomást is aki szerződtenne a programommal, ami tanácsot adni a halgatóknak a hívatásommal kapcsolatban.

Valami olysmít hogy „Halj meg divatosan” . vagy „Csak a csunyak mennek a pokolba”.

Az újságíróknak, statisztikusoknak, pletykásoknak, akik szeretik az autopszia hangszallagot halgatni, üzenem, hogy az a huszónhét között aki ma érkezett, csak egy halt meg természetes halállal. A többi nemigen tervezte. Felkeltek reggel, terveket csináltak vasárnapra, a kreditkártyájukat nem fizették ki és fontos megbeszéléseik lehettek holnapra.

Dee azonban.....

(Második korty.)

Itt vannak bizony... Az én kezeim között...
(Mutatván a közönségnek:)

Például azok ott, ideérkeztek mert a pocakjaik össze-vissza vannak lyukasztva golyóbisok által.

Amott a pasas, akit a felesége lőtt le.

Az a nő baloldalt, levetette magát a tizenötödik emeletről.

Az a másik kisgyerek is repülni próbált szegény.

A fiatalembert a menyasszonya szúrta le, mert rajtakapta.

A másik fiatalember a féltékeny férjtől kapta be a legyet.

A béke párt vezére a templomban egy uborkával a seggében.
Az öregasszonynak a gyerekei, az unokák segítségével, vágták le a fejét.

A nyíngácsok, túl gyorsan hajtottak ittasan.

A művész, mert eladta a seggét mint elsőrendű minőség és hazudott.

A diáknak egy elveszett golyó ment be az agyába.

A képviselő fia, túl sok kokaint szivott.

DE AZONBAN.....
(harmadik korty)

Ahhh.

Itt vannak. Az één kezeim között.

Térjünk vissza a mi ügyünkre:

ALEXANDRÓ futbalista teteme érkezett éjfél után 12.45-kor. Meglepett, mert ismertem és tudtam azt is hogy pocsék focista.

Azt akarom ezzel mondani, hogy mindég a JÓK hálnak meg.

A rosszakból edzők lesznek, míg az igazán pocsékokból futbalcsapat igazgatók és intézők, akik általában száztizenöt éves korukban térnek örök nyugovóra.

Igy hát kellemesen meglepődtem. Az első eset hogy egy rossz játékos hal meg és nem teszi nevetségessé a sportot. „Progreszál a világ” és ezt le akarom szögezni ebben az autopsziában.

Bevallom, hogy amikor félbevágtam a holttestet.. bevallom, hallottam egy.... neszt.

Igen, egy neszt!

Tovább vágok és ez a pasas azt mondja: „AJ”. *(közelebb jön a mikrofonhoz:)* Ismétlem a halott azt mondta hogy: „AJJ”. Így. Minden hangsúly nélkül.

Ez az alak. A hulla. Aki itt fekszik. „AJJJJJ”.

És nagyon is bizalmasan , egymás között, igen top szikret , be kell vallanom, hogy a tény – azonban valódi bizonyítékok nélkül – ez a hapsi itt, focista és miegymás, nem is tudom hogy mondjam, valóóóban,

izé, nem volt meghalva.

Tehát, objektíven, összefoglalva az egészet, kérem a tisztelt halgatóságot, hogy adjanak nekem igazat.

Mert a tény, hogy ez a halott élve jött ide, korrobálja a klinikai tézisémet: ide csak azok érkeznek, akik nem érdemlik meg. És a rosszak örökké élnek. Érted?

Vége az autopsziának.

(Meglöki a holttestet. A holttest megzólal: „AJJJ”. Az orvos bosszusan beledöf egy hatalmas diszekciós tűt. Az egész szinpadra vér fröcskölődik. A holttest igyekszik felkelni, de az orvos ledobja a földre. Hadakozik a hullával, amíg azután végleg sikerül megölnie.)

Második félidő, harmadik kép.

(A rádiószpiker hangja. A diaposzitivek aszerint amit bemond:

„Ma délután a szurkolók a válukon viszik ezt a testet amelyből az élet kialudt, a testét egyike a legnagyobb játékosainknak. A futbal-liga ebben a nagy és szomorú ünneplésben meg akarja adni ennek a futbalistának, ennek a nagy szélsőnek, az MTK csapatnak, a poszthumus.....”

(Bejön Alexandró MTK uniformisában)

Alexandró:

Hát ez úgy történt hogy...

Két hónapja bementem egy bisztróba. Kértem egy-két italt, kicsit énekelgettem egy félig halott, berregő ventilátor alatt.

Beszéltem, meséltem nőkről, amíg:

„Ő” meg nem érkezett. Klaszis volt. Rövid, fehér ruhájában. Egy citromos gint kért és rám nézett a hosszú szempillás szemével. Tényleg isteni nő volt. A legszebb, amióta ezzel az állatfajtaival foglalkozom.

Újra rám néz, magamban mondom: „micsoda csaj” miközben a lábai hivogatnak. Ezek a hosszú, erős, formás lábak.

Nincs izgatóbb dolog mint a női láb. Elkezdek bizseregni, eláll a lélekzetem, izzadok, idegeim feszülnek.

Befejezi az italát, újra rám néz. Ez már sok. Ő, egy járó bujaság, engem gyilkossá, álatá tesz, aki mindent elkövetett volna...

„Táncoljunk?”

Nem egy akármilyen kurva. Inkább pénzes asszony benyomását tette, aki megúnt valami hülye, milliomos férjet. Egy olyan földre szállt angyal aki keres egy futbalistát, egy erős atlétát, hogy megmutassa neki a menyeket.

Iszogatunk, táncolunk, felmérem az erős seggét.

Azt mondja nekem: „A Fradinak drukkolok”. Csókolódzunk és én majdnem meghalok.

Tizenegykor mentünk el a bárból.

A kapu előtt egy kék Merci. „Hogy hívnak?” kérdezi. És én mondom: „ALEXANDRÓ”. És flashal felveszem ezeket a gyorsfényképeket. Akkor azt mondja: „Én **Fotómaton**-nak foglak nevezni.”

Egy homokos névnek hangzott nekem, de persze azt mondtam, hogy szexi.

Ő mutatja az utat a kezével, amíg a másik a felállott farkamat maszirozza, százhatvan kilométeres sebességgel, egy sötét, kanyargós úton. Hozzáér a szájával, mondom magamnak: „Álmodsz kis futbalista. Ez nem lehet igaz. Ez olyan mint egy fault amiért tizenegyes jár. Egy teljesen logikátlan marhaság, ez nem létezhet. Ez olyasmi ami csak mással fordul elő, sohasem veled.”

Még mielőtt a hotelbe értünk többször elélvezek, a kezébe, a szájába az autóba a szemébe. Élveztél már a szembe? Ez olyan mintha fehér könnyeket sirnál.

Eloltja villanyt. Ragaszkodik a szájhoz. Már elfáradok a szájtól és a seggtől. A sötétben oda állítjuk a gyorsfényképezőgépet és a legpornóbb és izgatóbb képeket vesszük fel magunkról amit csak el tudsz képzelni.

(Megmutatja) nézd, nézd ezt...

(Valóban csak arcokat látunk vicces grimaszokkal)

A sötétben felfedezem hogy... egy férfi! Micsoda szemét!!!

Akkor megfenyegettem a késemmel:

„Ha nem adod ide a képeket lenyakallak”.

Megijed. Joggal. El voltam tökélve hogy életem első gyilkosságát elkövessem.

Mondja: „De én szeretlek téged”.

Micsoda undor. Menj a fenébe. Akkor akartam megölni lehúzott nadrággal, a transz-szekszuált ahogy ott volt letérdepelve, én kihuzott késsel. Ekkor megjelenik a szemem előtt egy angyal.

Igy ahogy mondom: egy angyal. Egy fénylő angyal hatalmas színes szárnyakkal, megjelenik és szól: „neee tedd,”

Igy: „neem fotómaton”.

És én mérgessen: „Miéért nem? Miéért nem?”

De többé nem felelt. Nem halottam.

Második Féldő negyedik kép.

(Alexandó olvassa a diapozitivet, amelyen áll: “utolsó öt perc”)

Úgy hogy elérkeztünk a meccs utolsó perceibe. És most elfogom maguknak mondani, miért is lőtek le engem, miközben szaladtam a labdával a kapú felé és a kapust is már majdnem kidribliztem.

Mondhatnám maguknak hogy egy szerelem vagy féltékenység miatt kellett meghalnom, vagy hogy a mafiának tartoztam. Azt is dumálhatnám, hogy az ellencsapat egy szurkolója rohant oda és lőt le.

Nekem is tetszene ezért meghalni.

De nem így van.

Halott vagyok mert halgattam a kurva angyal tanácsaira.

Végül is meghaltam, mert magamról a fotomatónban csináltam képeket.
(Mutatja a Fotomatón képeket.)

Itt van a meccs utolsó öt perce, nálam a labda.

Futok a labdával, a tömeg ordít: “Off side, off side, kiállítani ezt a szar, vacakot, hozzák inkább a hűgát játszani”. Értem. Értem hogy ordítznak. Ordítznak az ellencsapatból, az én csapatomból, a rádióbemondók pedig meg sem emlitenek és a barátaim elnéznek. Tudom. Rossz focista vagyok, de itt vagyok a pályán.

Hányan vannak maguk között, akik jók, de soha sem tudták magukra ölteni az uniformist? Hányan?

Minden ellenem. A közönség már kifele indul a stadiónból, jövök én. Rossz vagyok, de a labda nálam és akkkor... és akkor nem tudom mi történt.

Egyedül vagyok, rohanok a kapu felé kidriblizem a kapust és meglátom Őt.

És hallom ahogy ordít: “SZARMADZAG, ÁRULOD A FOTÓMATON KÉPEIMET!”

A stádium morajlik, én nem is értem, hogyan halhattam meg a hangját. Mindennek dacára tovább rohanok a labdával és hirtelen látom hogy egy puskával a kezében felemelkedik és ordít hozzám: “**Fotómaton**”.

És én, mint egy hülye tökfej, hátra fordulok.

ÉS BUMM.

Egy lökés hátulról és két méterrel az üres kapu előtt elesek. Még húzom magam fekve a labdával be akarom rúgni, amikor a karrierem csúcspontján lennék feláldoznám az életemet ezért a gólért.

Ebben a pillanatban minden elfehéredik előttem.

És zász!
(*Eső hallatszik.*)

Elkezdett esni.

És én ott a földön, még így is berugtam volna, de a bíró LEFUJJA A MÉRKŐZÉST.
(*Dörgés.*)

LEFUJJA A MÉRKŐZÉST.

És én ott, átázva, a labda a lábamnál rugásra készen. És lefújja a mérkőzést.
Akkor, csak akkor haltam meg.

Nem a lövéstől. A méregtől.

Az egyetlen vigaszom, hogy annak ellenére hogy az anyám akarja a holttestet, Alexa a kerekseggű unokahúgom is, Alexander nagybátyám New-Yorkból, vagy a testvérem és haverom Anarhia is kéri, a hallotasház a csapatomnak fogja kiadni.

Nekik fogják adni a testet, a halhatatlan MTK-nak. Ezek úgy is sokat tudnak a halottakról. És ma délután körülviszik a stádiónban, miközben a nézők az MTK himnuszát fogják énekelni. És ott a pályán imádkozni fognak értem. A volt nagy MTK futbalisták fényképeivel.

(*A hullához:*)
Legalább ez a holttest tisztelve lesz a történelem által.

Igy hát legalább sajnáljanak, mert maguk úgy sem hiszik hogy hasonló dicsőség érheti magukat.
(*Leveszi a lepedőt a hulláról.*)

Azonban...

Azonban...

Ez nem én vagyok!!!

Mi történt itt?

Valaki halgasson ide!!!

Halgassatok ide!!!!

Hol az én testem???

Meg fogják tisztelni, ünnepelni fognak egy öregasszonyt akinek még személyazonossági bizonyítványa sincs!!!

Hol a családom? Valaki tegyen valamit!!!

(Két alak bejön MTK uniformisban. Letakarják a holttestet. Ráteszik egy hordágyra és viszik ki, közben az MTK himnusza hallatszik.

Valaki segítsen!

Valaki halja!? Ez nem én vagyok!!

Állítsátok le ezt a bohózatot!!

Kiviszik a holttestet. Alexandró egyedül marad a színen)

És te most azt képzeled, hogy szomorú leszek?

Nem öregem.

Eszembe sincs.

(Zene hallatszik. Alexandró táncol. Végigrohanjuk a diaposzitivéket végétől kezdetig. “Mi vagyunk a győztesek” dal hangjai.)

Gustavo Ott, 1995

Spanyolból fordította: Fenjves János, 1999 szeptember.